

ΕΚΛΕΚΤΑ Δ' ΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΛΥΣ

ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

—Μεσημέρι κι' ακόμα δεν φάνηκε ο λοχίας Ριτιέ! Μά αυτός έπρεπε νά'ναι δω τώρα! Τί έλαβε;

—Ο ύπολογαγός 'Αριμών τίναξε δυνατά τη σθουμένη του πία και πήγε κοντά στο παράθυρο της παραγάρας του, απ' όπου φανόντουσαν ή μεγάλες κορυφωμαίες τών 'Αλπεων, σκεπασμένες από χιόνι.

—'Από τόν κρηό που είχαν πάρει τή μεγάλη κρύα, ζούσε ολιονόναχος εκεί ψηλά

με τούς άνδρες του, περιμένοντας ολοκληρη βδομάδα κάποτε για νά λάθη ειδήσεις από τόν άλλο κόσμο. Κι' αυτό γινόταν μονάχα όταν τ' έπεφτε ο καιρός και πήγαινε κανένας αξιωματικός του για νά ρωτήσει στο γειτονικό καταυλισμό τών ανδρών τί νέα ήθελαν. Μά κι' αυτό δεν ήταν εύκολο. Για νά πιά κανείς εκεί, έπρεπε νά κινή τετρώρη κοπιώδη πορεία, για νά γυρίσει δε πίσω χρειαζόταν πέντε ώρες.

—Ο λοχίας Ριτιέ, που τόν είχαν στείλει στο γειτονικό καταυλισμό από τήν προηγούμενη μέρα, έπρόκειτο νά γυρίσει αυτό τό πρωί και κι' αυτό ή άργολογία του προκαλούσε άνησυχίες.

—Ο 'Αριμών φρόνισε γρήγορα τό βαρύ του πανδία, βγήκε από τό θερμό του δωμάτιο, στο όποιο έβγαζε κιά μεγάλη θερμιάστρα και τράβηξε στο κοντινό β. φωνία, απ' όπου φανόνταν σ' άρξετή ή πόστια ο δρόμος. Κίτταξε μακριά, αλλά δεν έβγαίνον τίποτε 'άλλο από τή γλισσερή κατάσταση τ'αυται, άπάνω στην οποία ξεχώριζαν μαύρες κι' άπαισιες ή χαρμάδες.

—Η άνησυχία του ύπολογαγού μεγάλωσε τώρα κι' έγινε σωστή άγωνία.

—Μόλις γύρισε στην παραγάρα του, κάλεσε τόν υπάξιωματικό της υπηρεσίας και του είπε :

—Νά έτοιμαστούν γρήγορα ένα δεκανέας και τέσσερες άντρες! Πρέπει νά πάμε νά ψάξουμε για τό λοχία Ριτιέ...

—Μετά πέντε λεπτά τό απόσπασμα ήταν έτοιμο.

—Ο 'Αριμών έξήτασε με φίλικό βλέμμα τούς πέντε συντρόφους του, που τό άείκνυμο και τολμηρό βρος τών μαυροφύσων περιφρόνησι προς τούς κινδύνους, και φάνηκε ικανοποιημένος.

—Έπιρός! δάτεξτε.

—Και οι πέντε άνδρες μαζί με τόν ύπολογαγό τους άρχισαν νά κατεβαίνουν τόν κοψήφορο μ' έλαφρό βήμα.

—Προχωρούσαν με τό τσιγάρο στο στόμα, φοροστομένοι με διάφορα σίνεργια που χρειαζόνταν σέ παροήσεις ποσειστάσεις, αλλά σιωπηλοί και συλλογισμένοι.

—Συλλογίζόντουσαν τόν χαμένο τό λοχία τους, τό γενναίο αυτό παλ λιχιάκι που δέν φοβόταν τίποτε και πήγαινε πρώτος σέ κάθε περιπέτεια.

—Τώρα ο δρόμος άπλώνονταν κάτασφορο σάν σεντόνια και δεν έδειλαν πάνω στο χιόνι παρά μόνο τίς πατημασιές τού λοχία Ριτιέ που είχε δαθεί για τόν καταυλισμό τήν περασμένη μέρα.

—Έξαφνα σταματήσανε.

—Στό σημείο εκείνο ο δρόμος ήταν χαλασμένος, γιατί είχε πέσει μιά χιονοστιβάδα και τόν είχε παραλύσει.

—Πέρα από τό μέρος αυτό τή ίσχη τών βηματων ήταν διαπιά κι' είχαν αντίθετη διεύθυνση. 'Αλλα πήγαιναν και άλλα ερχόντουσαν. Δεν ήτοχε λοιπόν κανιά άμβολία για κείνο που είχε συμβεί.

—Ο λοχίας Ριτιέ είχε φτάσει στο μέρος αυτό, γυρίζοντας από τό γειτονικό καταυλισμό και τόν είχε σαρώσει ξαφνικά ή χιονοστιβάδα.

—Έξαφνα κάτω από ένα βράχο, σέ μιά βαθιά χαράδρα που ή δυό πλευρές της ψήφονταν σάν παράλληλα τοίχους, διέκριναν μιά μικρή μαύρη κηλίδα που έβγαζε τό ζωδια της στολής τών.

—Μέσα εκεί λοιπόν ήταν πεμμένος ο άτυχος λοχίας, ανάμεσα σέ μεγάλες κοτρώνες που τίς είχε παρούρει μαζί της πέφτοντας ή χιονοστιβάδα.

—Τά σκονιά σας άμέσως! φώναξε ο ύπολογαγός. Οι άνδρες του ξετύλιξαν με τούς τόν σκονιά, με τό όποιο ήταν κανένας ζωμένος στη μέση, κι' έδωσαν τή άρχη του σ' ένα δέντρο.

—Κατόν άρχισαν νά συννενούνται για τήν κατάβασι. Καθένας τους ήθελε νά κατέβη πρώτος.

—'Όχι, εγώ θα κατέβω! φώναξε ο 'Αριμών.

—Κι' επειδή δεν δεχόταν άντίρρηση, τόν έδωσαν γερά απ' τή μέση. —Τώρα, παιδιά, τούς είπε, έτοιμαστήτε νά με κατεβάσετε. Προσέχτε ν' άρπινετε τό σκονιά σιγά—σιγά. Είστε πέντε και δεν θα βρήτε δυσκολία νά τραβήξετε άπάνω τό σινάδελφό σας. Θα τόν δώσω στερεά. Έπειτα ξανακατεβάσετε τό σκονιά κι' ανεβάσετε κι' έμένα...

—Σέ λίγο, ο ύπολογαγός βρισκότανε χρεμασμένος στο ζεύος της άβύσσου. Έπρόκειτο νά κατεβή από βρος πενήντα μέτρων.

—Κρατούσε όμως στο χέρι τόν ένα στερεό ραβδί με σιδερένια αίχμη και, χρησιμοποιώντας το, κατώφθισε νά μη χυπάη στις άνώμαλες πλευρές της χαράδρας.

—Καθώς κατέβαινε, τρώζόντουσαν φοβερές σκέψεις κι' άνοιμησιές, πάλες διηγήσεις για παρόμοιες καταβάσεις, που τόν ελάγωναν ολόκληρο.

—Θυμήθηκε μιά ιστορία που τού είχαν κάποτε διηγηθεί.

—Ένας νεαρός κληρικός είχε κατεβεί μ' ένα σχοινί απ' τήν άρχη ενός βράχου για νά φτάσει σέ μιά άητοφωλή και νά πάρη μαζί του τό μικρό της.

—Καθώς ανέβαινε όμως μαζί με τό πουλιά, που είχε άρπάξει, είδε ξαφνικά τούς γονείς τών που χήμηξαν κάτανάου τόν ορημητικό.

—Ο κληρικός έβγαλε ειδήσε τό μαχαίρι του κι' άρχισε νά χιευτά δεξιά—ξερβά για νά ύπερασπισή τόν έαυτό του. Καθώς όμως χιευτούσε, έκοψε, χωρίς νά προσέξη, τό σκονιά, με τό όποιο τόν κρατούσαν από ψηλά οι σύντροφοί του, και σαρμάστηκε στο βράχουρο, όπου γίνικε χίλια κερμάτια...

—Η ιστορία αυτή συγκίνησε τόν άτρόμητο άξιωματικό περισσότερο τώρα που τή θυμότανε, παρά τότε που τήν είχε άκούσει για πρώτη φορά.

—Βρισκόταν πια στη μέση περικού του δρόμου του. Σήκωσε λοιπόν τό κεφάλι του και φώναξε στους άνδρες του :

—'Αλτ!

—Και άμέσως έπρόσθεσε :

—'Αν δεδοίμε κι' οι δυό μαζί, θα μπορέσετε νά μ' ανεβάσετε;

—Ναι, άπάντησε ο δεκανέας.

—Τό σκονιά είνε γερό;

—Είνε ολοκλήρως γερό, κώριε ύπολογαγέ!

—Καλά τότε. Ξανατυλίξτε το...

—Και ή κατάβασι συνεχίστηκε αργά—αργά, μέχρις ότου ο ύπολογαγός έβγαλε τό πόδι του στο μέρος όπου ήταν πεμμένος ο λοχίας.

—Ο Ριτιέ κείτοταν εκεί άκίνητος, άλύγητος, με κλειστά μάτια. Έμοιάζε σάν πεθαμένος.

—Ο άξιωματικός έβγαλε γρήγορα τό χέρι του έπάνω στην καρδιά του και κατάλαβε ότι χιευτούσε άδωχα.

—Είνε ζωντανός! φώναξε καταχαρούμενος.

—Κι' άμέσως άρχισε νά δένη στερεά τό σωμα τού λοχία κοντά στο δικό του.

—Τραβάτε τώρα, διάταξε τούς άνδρες του. Μη βιαστήτε όμως... Οι άνδρες τράβηξαν τό σκονιά και τό διπλό φορτίο άρχισε ν' άνεβαίνη.

—Ο ύπολογαγός με τό ένα του χέρι κρατούσε άγκυλισμένο τό κομμάτι τού λοχία, ενώ με τό άλλο άτόφνευε χρησιμοποιώντας τό ραβδί του, τίς προεξοχές τού βράχου.

—Είχαν φτάσει πια στη μέση τού γκρεμού, όταν έξαφνα τά μάτια τού άξιωματικού γούρλωναν γεμάτα τρωμ.

—Τό σκονιά είχε ξεφτίσει σ' ένα μέρος απ' τό τρίψιμο πάνω στο βράχο κι' ήταν έτοιμο νά κοπή!

—Θεέ μου!... 'Ιησού Χριστέ!... ψήφισες ο άξιωματικός.

—Τί έπρεπε νά κινή τώρα; 'Ηταν αδύνατον ν' ανεθούν έπάνω. Τό σκονιά θα κοβόταν και θα γκεριμδόντουσαν στο βάθος της χαράδρας.

—Ο ύπολογαγός είχε παγώσει από τρόμο. Δεν είχε τή δύναμη ούτε νά σκεφτή.

—'Αν ήταν μόνος, ίσως τό σκονιά νά βαστούσε ως που νά τόν τρα-

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΚΡΥΦΟ

Στόν άσπρημένο της καρδιάς κεντά ή μουσομαρία ή κόρη μιά καρδιά κι' ασπράσει τό βελόνι της στα δάχτυλα τ' ά (φράζα)

στην κάθε βελονιά.

Σιμά κι' άντίκρου της εγώ με πόνο της διαδάξω τραγούδια έρωτικά, κι' αϊτή τά μάτια της κρυφά σκάνει όταν στε (νάξω)

στα λόγια τά γλυκά.

Αντιποκρίνονται ή ματιές στην κάθε κινταζιά (μας).

Αλλ' απ' τούς δυό κανείς δεν λέει τόν πόνο τόν κρυφό που βόσκει στην (καρδιάς, μας)

τόν πόνο της ψυχής.

'Εξαφνα εκείνη σαν πουλί πετά στην άγκυλία (μου)

και πριν νά της τό πώ :

'Ακου, μου λέγει, τό κρυφό που έχω στην καρ (διά μου).

Ψυχή μου, σ' αγαπώ!

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ